

Sygn. akt III Ca 1516/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Protokolant Dominika Tarasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Z.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt I C 661/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Powód J. M. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Z. kwoty 6.537,72 zł z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że był najemcą lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Z. należącego do Kopalni (...) w Z.. Powód wskazał, że przy zawieraniu umowy w dniu 28 lipca 1982 roku wpłacił kaucję wynoszącą na dzień wpłaty kwotę 19.940 zł, co stanowiło 1,71 średniego wynagrodzenia w 1982 roku. Powód wskazał, że w dniu 31 października 1997 roku pozwana zawarła porozumienie regulujące zasady przejmowania mieszkań z zasobów kopalni. W pkt. XII porozumienia wskazano, że waloryzowane kaucje mieszkaniowe najemców lokali zostaną przekazane nie później niż w dniu zawarcia aktu notarialnego. Powód wskazał, że pozwana cesją z dnia 1 marca 1999 roku przejęła wszelkie prawa i obowiązki związane z przekazywanymi jej zasobami mieszkaniowymi, a aktem notarialnym z dnia 30 kwietnia 1999 roku przejęła nieodpłatnie substancję mieszkaniową. Nadto wskazał, że prawo własności mieszkania nabył na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z 24 kwietnia 2012 roku w sprawie XII C 185/11. Podniósł, że nigdy nie odebrał kaucji ani też nie zgodził się na zwrot kaucji na zaproponowanych przez pozwaną warunkach.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w Z. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana wskazała, że w momencie przekazywania lokalu otrzymała kaucję mieszkaniową w kwocie 5,72 zł. Pozwana potwierdziła, że powód na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach nabył własność lokalu, a nabycie to było nabyciem nieodpłatnym. Pozwana wyraziła gotowość zwrotu kaucji w kwocie 5,72 zł. Pozwana wskazała również, że przepisy ustawy o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych nie przewidywały waloryzacji kaucji. Ostatecznie pozwana wskazała, że waloryzacja kaucji jest sprzeczna z działalnością spółdzielni i godzi w interesy jej członków.

W piśmie z dnia 25 marca 2015 roku powód ograniczył roszczenie do kwoty 3174,29 zł wskazując na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu uchwały z dnia 26 listopada 2014 roku w sprawie III CZP 83/14.

Pozwana podtrzymała zaprezentowane uprzednio stanowisko procesowe.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Zabrze zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 918,53 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, w pozostałej części powództwo oddalił;

umorzył postępowanie co do kwoty 3 363,43zł, a koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy ustalił, że powód J. M. na podstawie umowy z dnia 15 sierpnia 1982 roku zawartej z KWK (...), uzyskał prawo najmu lokalu położonego w Z., przy ul. (...). W związku z otrzymaniem lokalu powód wpłacił na rzecz KWK (...) kwotę 19.940 zł tytułem kaucji mieszkaniowej.

Lokale mieszkalne KWK (...) zostały nieodpłatnie przejęte przez pozwaną (...) Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w Z.. Porozumieniem z dnia 31 października 1997 roku pozwana ustaliła z przekazującym zasady przejęcia lokali. W punkcie V porozumienia ustalono, że prawa i obowiązki wynikające z umów najmu i dzierżawy lokali mieszkalnych i użytkowych znajdujących się w przekazywanych budynkach przeniesione zostaną cesją. Punkt XIII porozumienia przewidywał, że zwaloryzowane kaucję mieszkaniowe zostaną przekazane na rzecz przejmującego. Umowę cesji zawarto w dniu 1 marca 1999 roku. Pozwana przejęła substancję mieszkaniową na podstawie umowy z dnia 30 kwietnia 1999 roku. Powód nabył nieodpłatnie prawo odrębnej własności lokalu na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 kwietnia 2012 roku w sprawie XII C 185/11.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 9 ust 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe (Dz. U z 1994r nr 119, poz. 567 z póź. zm) w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji z dnia 08 lutego 1997r., który stanowił, że ust. 1 przepisy art. 3, art. 4 oraz art. 7 ust 1-3 stosuje się odpowiednio w wypadku nieodpłatnego przeniesienia własności nieruchomości na rzecz innej niż gmina osoby prawnej. W ustępie drugim powołanego przepisu wskazano, że jeśli przekazanie ma nastąpić na rzecz spółdzielni mieszkaniowej, która zobowiązała się przyjąć wszystkich najemców w poczet członków spółdzielni i dokonać na ich rzecz przydziału, przewidziana odrębnymi przepisami zgoda organu założycielskiego nie jest wymagana, a kaucje mieszkaniowe podlegają zaliczeniu na poczet wkładu mieszkaniowego lub budowlanego.

Przepis art. 48 § 5 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych wskazuje, że wysokość kaucji mieszkaniowej zaliczonej na poczet wkładu budowlanego waloryzuje się proporcjonalnie do wartości rynkowej lokalu. W pozostałych przypadkach zwrot następuje w wysokości środków przekazanych spółdzielni przez przekazującego lokalu. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu ma ustalenie, czy powołany przepis wyłącza możliwość sądowej waloryzacji kaucji mieszkaniowej.

Sąd Rejonowy wskazał, że powołane przepisy nie wykluczają waloryzacji kaucji na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. Kwestią jej dopuszczalności zajął się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 listopada 2014 roku w sprawie III CZP 83/14. Sąd Najwyższy wskazał, że w razie nieodpłatnego przeniesienia na najemcę prawa własności lokalu mieszkalnego na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych art. 358¹ § 3 k.c. nie ma zastosowania do wierzytelności o zwrot kaucji, o której mowa w art. 48 ust. 5 zdanie drugie tej ustawy.

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał jednakowoż, że dosłowne rozumieniu przepisu art. 7 ust. 3 ustawy o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe prowadziłoby do błędnych wniosków, albowiem najemcy zostaliby obciążeni zaniechaniem podmiotu przekazującego lokalu do spółdzielni mieszkaniowej co do przekazania kaucji we właściwej wysokości. Odnieść to należy również do skutków zaniechania spółdzielni, jeżeli nie poczyniła ona należytych starań o uzyskanie od poprzednika z tytułu kaucji mieszkaniowej odpowiedniej kwoty. Skutki takiego zaniechania spółdzielni nie mogą obciążać najemców, którzy nie mieli żadnego wpływu na zachowanie podmiotów dokonujących przekazywania budynków. W ocenie Sądu Najwyższego kaucja ma być wypłacona byłemu najemcy po zakończeniu stosunku najmu w wysokości zwaloryzowanej na dzień przekazania budynku według reguł waloryzacji właściwych ze względu na to, kiedy została ona wpłacona uznając, że faktyczna wysokość kaucji przekazanej spółdzielni nie może ograniczać prawa byłego najemcy do odzyskania kaucji i to w wysokości zwaloryzowanej.

W powyższym zakresie do ustalenia kwoty zwaloryzowanej na dzień przekazania budynku zastosowanie znajdzie art. 358¹ § 3 k.c. w sytuacji, kiedy kaucja była wpłacona pod rządami ustawy prawo lokalowe z 1974 roku. Sąd Najwyższy uznał, że treść przepisu art. 48 ust. 5 zd. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych powodowała swoiste zamrożenie kaucji mieszkaniowej w okresie, w którym prawo jej posiadania przysługiwało spółdzielni mieszkaniowej. Sąd Najwyższy wskazał zatem na zasadę waloryzacji kaucji mieszkaniowej na dzień przejęcia budynku przez spółdzielnię mieszkaniową.

Sąd Rejonowy wskazał, że pogląd ten zasługuje na uwzględnienie. Były najemca nie powinien bowiem ponosić konsekwencji zaniechania innych podmiotów. Podkreślić przy tym należy, że porozumienia regulujący zasady przekazywania lokali zawierały zobowiązania do zwrotu zwaloryzowanych kaucji.

Wpłacona przez powoda w 1982 roku kwota 19.940 zł stanowiła 1,71 przeciętnego wynagrodzenia w I kwartale roku 1989, wynoszącego wówczas 86.458 zł (M.P z 1990 nr 21 poz 171). Lokal mieszkalny wynajmowany wówczas przez powoda został przejęty przez pozwaną spółdzielnię 30 kwietnia 1999 roku. Średnie obowiązujące wówczas wynagrodzenie wynosiło 1706,74 zł. Powództwo zasługiwało zatem na uwzględnienie co do kwoty 2918,53 zł, a w pozostałej części podlegało oddaleniu.

W zakresie, w jakim powód cofnął skutecznie pozew Sąd rejonowy umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 kpc. Odsetki zasądził od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, gdyż wyrok Sądu w sprawie waloryzacji ma charakter konstytutywny.

O kosztach orzekł na podstawie art. 100 kpc wzajemnie je znosząc.

Apelację od tego wyroku złożyła pozwana spółdzielnia, zaskarżając go w zakresie pkt 1 i 4. Zarzuciła temu wyrokowi naruszenie art. 48 ust.5 zd. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o spółdzielniach mieszkaniowych przez błędną wykładnię skutkującą nieuzasadnionym przyjęciem że kaucja mieszkaniowa zwracana byłemu najemcy podlega waloryzacji na podstawie art.358¹§3kc oraz naruszenie art. 358¹§3kpc poprzez jego zastosowanie pomimo braku podstaw. Zarzuciła naruszenie w/w przepisów poprzez przyjęcie, że w razie nieodpłatnego przeniesienia na najemcę prawa własności lokalu mieszkalnego na podstawie art. 48 ust.1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych na podstawie art. 48 ust.1 tej ustawy do wierzytelności o zwrot kaucji ma zastosowanie art. 358¹§3kc – który to pogląd jest przeciwieństwem poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w sentencji uchwały z dnia 26 listopada 2014r., sygn. akt III CZP 83/14 stanowi jedynie oparcie się na rozważaniach zawartych w uzasadnieniu tej uchwały. Zarzuciła ponadto

naruszenie art. 228kpc w zw. z art. 233kpc poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkujące nieuwzględnieniem odmiennej sytuacji społeczno – ekonomicznej w dacie przekazania przez powoda kaucji tj. w 1982r. z warunkami społeczno- ekonomicznymi istniejącymi w chwili orzekania i przyjęciem na tej podstawie w oparciu i art. 358¹§3kc sądowej waloryzacji kaucji w oparciu o nieuzasadniony miernik przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Zarzuciła też naruszenie art.227 kpc poprzez niewykazanie przesłanek zastosowania instytucji sądowej waloryzacji, który prowadzi do sprzecznych z zasadami współżycia społecznego rezultatów, w szczególności obciążenia tylko jednej strony skutkami zmiany siły nabywczej pieniądza.

Ponadto skarżąca wniosła o przedstawienie Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego dotyczącego tego, czy w sytuacji, w której treść sentencji orzeczenia Sądu Najwyższego stoi w sprzeczności z treścią jego uzasadnienia, jest dopuszczalne w chwili orzekania oparcie się na uzasadnieniu uchwały i pominięcie jej sentencji.

Składając te zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 5,72 zł i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie, ustalenia te Sąd Okręgowy podziela. Ponadto zasadnie przyjął, że w sprawie doszło do zmiany siły nabywczej pieniądza pomiędzy datą wpłaty kaucji a datą przekazania budynku w którym znajduje się lokal powoda pozwanej, a to 30 kwietnia 1999r.

Odnosząc się do zgłoszonego w apelacji wniosku o przedstawienie Sądowi Najwyższemu przytoczonego zagadnienia prawnego, Sąd Okręgowy nie dostrzegł podstaw do skierowania takiego pytania prawnego. Zważył, że orzeczenia Sądu Najwyższego są wiążące tylko w konkretnej sprawie, której dotyczą. W pozostałych zaś sprawach zawarte w nich poglądy, czy to wprost w sentencji czy w uzasadnieniu są niewiążące. Wskazują jedynie kierunek wykładni konkretnego przepisu, który Sąd rozstrzygając sprawę może podzielić bądź się z nim nie zgodzić. Tym samym odpowiedź na wskazane w apelacji pytanie nie ma dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy znaczenia.

Odnosząc się natomiast do poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w sprawie III CZP 83/14, to w ocenie Sądu Okręgowego pomiędzy jego sentencją a uzasadnieniem nie zachodzi zarzucana przez pozwaną sprzeczność. W sentencji tej Sąd Najwyższy wskazał na niemożność dokonania waloryzacji kaucji, o której mowa w art. 48 ust.5 zd. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Tymczasem przepis ten winien być wykładany prawidłowo w połączeniu z przepisami ustawy z dnia 12 października 1994r. o zasadach przekazywania zakładowych budynków mieszkalnych przez przedsiębiorstwa państwowe (Dz. U. nr 119, poz. 567 z późn. zm.). Wskazać należy, że przepisy art. 9 ust.1 oraz 7 ust.3 tej ustawy nie wyłączają możliwości waloryzacji na podstawie art. 358¹ § 3 k.c. Tym samym w art. 48 ust.5 zd. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych mowa już o kaucji w wysokości zwaloryzowanej na dzień przekazania spółdzielni lokalu. Tym samym brak zarzucanej przez pozwaną sprzeczności pozwala na uznanie, że zarzut apelacji co do tego jest niezasadny.

Zasadnie nadto Sąd Najwyższy w w/w uchwale, a za nim Sąd Rejonowy przyjął, że najemca nie mający żadnego wpływu na proces przekazywania kaucji nie może ponosić skutków zaniedbania spółdzielni co do dochodzenia przekazania przez poprzednika należności z tego tytułu we właściwej wysokości.

W niniejszej sprawie pozwanej tytułem kaucji została przekazana kwota 5,72 zł.

Odnosząc tę kwotę do wysokości wpłaconej przez powoda w 1982r. kaucji, uznać ją należy za oczywiście zaniżoną, skoro w dacie wpłaty kaucji jej wartość stanowiła 1,71 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia (wynoszącego wówczas 11631 zł - MP z 1990 r. nr 21 poz. 171).

Nie odnosząc się w tym miejscu do kwestii wyboru właściwego miernika waloryzacji wskazać należy, że niewątpliwie za kwotę uiszczoną przez powodów w 1982r. można było wówczas kupić znacznie więcej niż za nominalną wartość kaucji w dniu dzisiejszym. Zatem nawet uwzględniając różnice w obecnych relacjach cen niektórych dóbr w porównaniu z ówczesnymi (np. wówczas tańsze były produkty żywnościowe, a produkty przemysłowe – znacznie droższe) dojść należy do wniosku, że niewątpliwie doszło do zmiany siły nabywczej pieniądza, co jest rzeczą powszechnie znaną i jako taką okoliczność tę należało uznać za nie wymagającą dowodu.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu w/w uchwały stanął na stanowisku, że kaucja ma być wydana przez spółdzielnię byłemu najemcy po zakończeniu stosunku najmu w wysokości zwaloryzowanej na dzień przekazania budynku według reguł waloryzacji właściwych ze względu na to, kiedy została wpłacona.

Innymi słowy, faktyczna wysokość przekazanej spółdzielni kaucji (bądź brak jej przekazania) nie może ograniczać prawa byłego najemcy do odzyskania kaucji w wysokości zwaloryzowanej na dzień nieodpłatnego przekazania budynku spółdzielni mieszkaniowej.

W tym zakresie do ustalenia kwoty zwaloryzowanej na dzień przekazania budynku kaucji zastosowanie znajdzie art. 358¹§3kc, w sytuacji gdy kaucja została uiszczona pod rządami ustawy prawo lokalowe z 1974r. Sąd Najwyższy zwrócił przy tym uwagę na brzmienie art. 62 ustawy z dnia 2 lipca 1994r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych

(t. jedn. Dz. U. z 1998 nr 120 poz. 787 ze zm.) oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 3 października 2000r. uznający niekonstytucyjność powołanego art. 62, w takim zakresie, w jakim interpretowany on był jako wyłączający waloryzację na podstawie art. 358¹§3 kc. Sąd Najwyższy wskazał, że w tych okolicznościach waloryzacja kaucji na podstawie art. 358¹§3 kc może mieć miejsce odnośnie kaucji wpłaconych pod rządami prawa lokalowego z 1974r.

Odnosząc się zatem wprost do znaczenia art. 48 ust.5 zd. 2 ustawy, Sąd Najwyższy dokonał jego wykładni w ten sposób, że uznał, iż z przepisu tego wynika swoiste zamrożenie kaucji w okresie, w którym prawo jej posiadania przysługiwało spółdzielni.

Przytoczone stanowisko Sądu Najwyższego w ocenie Sądu Okręgowego zasługuje na podzielenie. Przepis art. 48 ust.5 zd. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych budził wątpliwości w praktyce i wskazana uchwała niewątpliwie przyczyniła się do ich wyjaśnienia. Podzielając argumentację wyrażoną w jej uzasadnieniu Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie istnieją zarówno podstawy prawne, jak i podstawy faktyczne do zastosowania art. 358¹§3kc.

Z powyższych przytoczonych za Sądem Najwyższym wywodów wynika zasada waloryzacji na dzień przejęcia budynku przez spółdzielnię mieszkaniową. Uznając zatem podstawy do dokonania waloryzacji na ten dzień Sąd Okręgowy zobowiązany był do dokonania wyboru właściwego kryterium waloryzacji. Mimo zgłoszonych przez pozwaną w apelacji zarzutów do nieadekwatności posłużenia się miernikiem przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, Sąd Okręgowy zauważa, że żaden inny miernik nie ma charakteru w równym stopniu obiektywnego. Mimo zmiany podaży i popytu na rynku, zmian co do struktury i relacji cen, wskaźnik przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pozwala na zobiektywizowanie oceny siły nabywczej pieniądza, którego nie zapewniają inne kryteria waloryzacji.

Zatem wobec zaistnienia podstaw do dokonania waloryzacji i podstawy prawnej do jej dokonania, Sąd Okręgowy dokonał porównania wysokości przeciętnego wynagrodzenia w 1982r. (11631zł – M. P. z 1990 nr 21 poz. 171) i wysokości kaucji wpłaconej przez powodów ustalając, że w dacie wpłaty kaucji stanowiła ona 171% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Jak wynika z przeprowadzonego postępowania, budynek w którym znajduje się mieszkanie powodów został przekazany pozwanej w dniu 30 kwietnia 1999r. Wówczas przeciętne miesięczne wynagrodzenie wynosiło 1706,74zł (M. P. z 2000 r. nr 5 poz. 120). Zatem 171 % tego wynagrodzenia wynosiło w zaokrągleniu do pełnych groszy wyniosło 2918,53zł.

W ocenie Sądu Okręgowego powodowie mają prawo do zwrotu 100% tak wyliczonej zwaloryzowanej kaucji. Znajduje to uzasadnienie w tym, że celem wpłacenia tejże kwoty w 1982 roku było zabezpieczenie roszczeń wynikających z

umowy najmu, które wpłacili powodowie nie otrzymując w zamian żadnego ekwiwalentu. Ekwiwalentem bowiem za wpłacenie kaucji nie było uzyskanie przez nich prawa zamieszkiwania w lokalu, skoro zobowiązani byli do uiszczania na rzecz wynajmującego czynszu. Zatem wpłacona kaucja pozostała w dyspozycji wynajmującego, który w zamian nie dokonywał żadnych świadczeń na rzecz powodów. Tym samym przy uwzględnieniu brzmienia art. 358¹§3 kc brak jest podstaw, by ograniczać waloryzację świadczenia na korzyść pozwanej.

Uwzględnienie zmian prawa omówione wcześniej i brzmienie art. 48 ust.5 zd. 2 ustawy prawo spółdzielcze w dostateczny sposób uwzględnia interesy pozwanej przy dokonywaniu waloryzacji.

Z tych powodów, uznając bezzasadność apelacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 385kpc oddalił ją.

Rozstrzygając stosownie do wyniku postępowania o zmianie rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 kpc zastosował w sprawie wzajemne zniesienie tych kosztów, biorąc pod uwagę, że co prawda pozwana wygrała sprawę w 62%, jednak powodowie w większej części ponieśli koszty procesu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98§1 i3 kpc w zw. z art. 391§1kpc, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Koszty te ustalono na podstawie §6 pkt 3 w zw. z § 13 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(t. jedn. Dz. U. z 2013 poz. 461 ze zm.)

SSO Gabriela Sobczyk